

сж показвали, че сж образувани на земна повърхнина и че сж отъ неотдавна подъ морското дъно. Това е още едно доказателство за потъването на тия земи. Има обаче и други доводи: растенията въ Канарскитѣ и Азорскитѣ острови сж чисто континентални, близки до Срѣдиземноморскитѣ. Още по-интересно е, че единъ видъ папратъ, която е живѣла по-рано въ Европа и сега е изчезнала, но се намира въ земнитѣ пластове на Португалия, днесъ продължава да расте въ тия острови. Такива прилики има и между животнитѣ, особено мидитѣ и охлювитѣ, чиито черупки сж останали въ земята. По възрастта на тия черупки и пластоветѣ можемъ да сждимъ, кога е потънала тая земя и се е скжсала връзката ѝ съ материка, ако такава връзка е сжществувала.

Други учени смѣтатъ, че тази Атлантида, която е била, споредъ Платона, голѣмъ островъ задъ Гибралтаръ, е била само последенъ остатъкъ отъ единъ много по-голѣмъ материкъ, който се е простираалъ като мостъ между двата брѣга на Атлантическия океанъ. Този материченъ мостъ се е образувалъ много отдавна, още въ старата геологична ера отъ историята на земята — преди около 800—900 милиона години—както трѣбва да се заключи по много старитѣ скали на неговитѣ останки. Той се е извивалъ като дълга змия презъ океана и е започвалъ отъ Срѣдна Америка, а другиятъ му край насреща е обхващалъ днешна Португалия, частъ отъ Испания, Мароко и северо-западния брѣгъ на Африка, заедно съ Канарскитѣ и Азорскитѣ острови. Ученитѣ, които изследватъ дъното на океана и миналото на земята, сж открили, че между Атлантическиятъ брѣгове сж минавали още нѣколко такива успоредни между-матерични мостове. По тѣхъ е станало преминаването на еднакви растения и животни по двата брѣга на днешнитѣ отдѣлени материци.